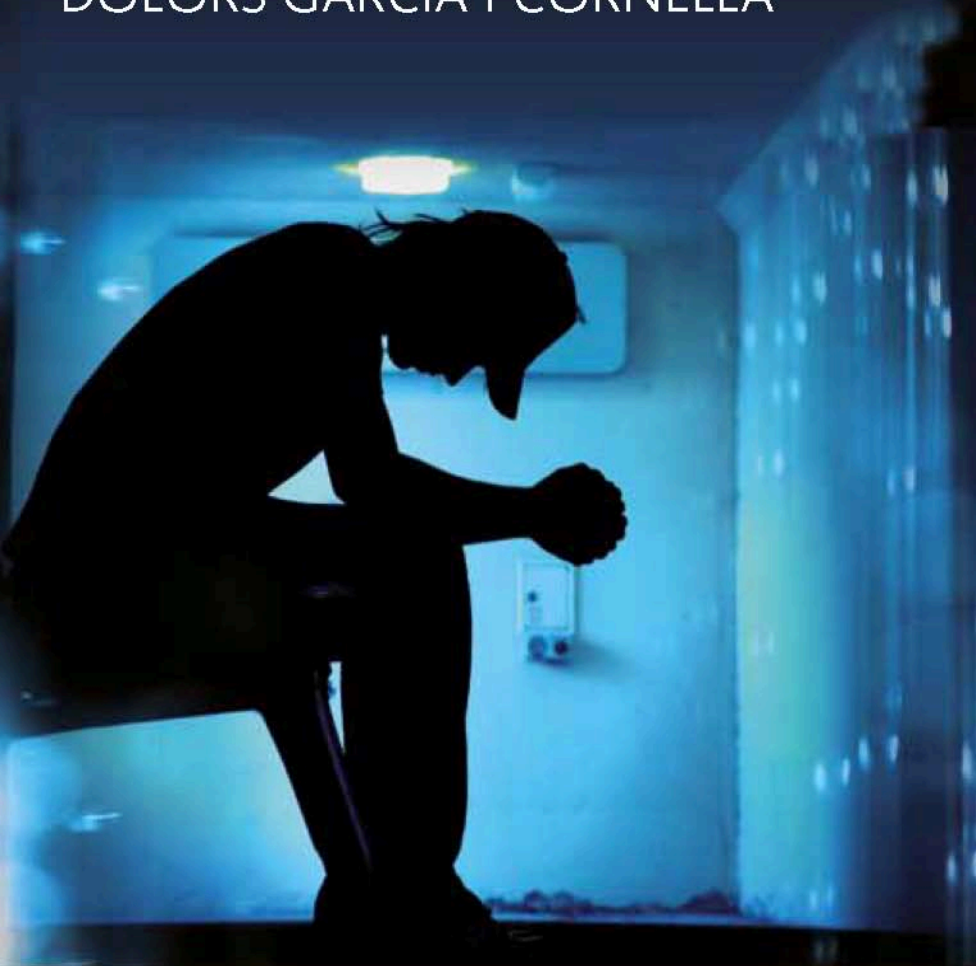

NOCTURN PER A LA MAFALDA

DOLORS GARCIA I CORNELLÀ

edebé

PERISCOPI

**NOCTURN
PER A LA MAFALDA**

DOLORS GARCIA I CORNELLÀ

**NOCTURN
PER A LA MAFALDA**

edebé

© Dolors Garcia i Cornellà, 2018

© Ed. Cast.: Edebé, 2018

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Juvenil: Elena Valencia

Fotografia de coberta: Shutterstock

ISBN: 978-84-683-3466-0

Dipòsit legal: B. 25974-2017

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Índex

1. Marlene	7
2. Gabriela.....	16
3. Febre	23
4. Porteria.....	30
5. Embús.....	35
6. Avions	43
7. Metges.....	48
8. Ràbia	55
9. Crepuscle.....	62
10. Treva.....	65
11. Bel	69
12. Remei	73
13. Genís	78
14. Trucada.....	82
15. Plors	84
16. Incredulitat	88
17. Taxi.....	90
18. Pare	92
19. Amics	99
20. Passejada	102
21. Informació.....	108
22. Canibalisme.....	116
23. Matinada	121
24. Missatges.....	124
25. Mare	127
26. Milloria	131

27. Roselles	134
28. Robots	138
29. Nocturn per a la Mafalda	141
30. Ira	147
31. Desenllaç.....	151

1. Marlene

Dissabte, 23 de juny. 15.00 h. Habitació d'en Dídac.

—**D**ídac, cariño mío, no puedo quedarme ni un minuto más, que mi avión no espera.

La Marlene té els ulls radiants i el seu cos exhala un perfum fort i vigorós. S'ha vestit amb la seva millor roba, una faldilla d'un color butà molt cridaner i una camisa d'un blanc immaculat que sembla que absorbeixi tot el sol que entra a la meua habitació a l'inici de la tarda. Se'n va al seu país, per gaudir d'unes merescudes vacances de quatre setmanes que compartirà amb un marit malalt d'avorriment i droperia i amb tres fills que són tota la seva vida, tots els seus estalvis i tota la seva il·lusió.

—*Mafalda duerme la siesta. Cuando se despierte le das de merendar la compota de manzana que hay en la nevera. Tu mamá me ha dicho que volverá a eso de las nueve. Tenéis pollo con salsa de almendras para cenar. Dile también que el lunes le van a traer el vestido de la tintorería, el que se manchó en la fiesta de ayer, y que le he pedido hora para la esteticista, pero que no la pueden atender hasta el martes al mediodía y que...*

—Marlene! No em recordaré de tot. Per què no l'hi deixes escrit?

—*No tengo tiempo, mi amor, o perderé el avión.*

—Doncs truca-li des de l'aeroport, mentre t'esperes.
Encara et funciona el meu mòbil vell?

—*Claro, querido, a mí no me parece que sea tan viejo.*

La Marlene em pica l'ullet amb picardia.

—*Estos jóvenes...* —murmura mentre repassa la meva habitació amb mirada crítica—. *Sois unos caprichosos. Siempre queréis lo más nuevo, lo más bonito, lo más caro.*

Allisa la vànova amb un cop de mà expert i precís, i agafa un got brut i un parell de mitjons oblidats.

—*Dejo esto en la cocina y me voy* —anuncia.

—I no em faràs una abraçada de comiat?

—*No me gustan las despedidas.*

—I a mi no m'agrada que te'n vagis.

—*¡Es la primera vez en cuatro años, Dídac! ¡Cuatro años! Mi pequeña Analisse no me va ni a conocer. Cuando me fui, apenas había cumplido los seis meses...*

—I tant que et coneixerà! Si li envies fotos cada setmana!

Se li humitegen els ulls, d'un negre profund. I una esgarrifança li recorre la figura, rodanxona i baixeta. Per un moment, sembla que hagi de començar a plorar. Però de seguida somriu, i el seu somriure és ple d'emoció.

—*Analisse te va a gustar, ya lo verás.*

—No és una mica massa petita per a mi? —vaig bromejar.

—*¡Tonto!*

Se'n va cap a la cuina, encimbellada en uns talons que ressonen per tota la casa. La segueixo. Al vestíbul hi ha dues maletes enormes.

—No entenc per què t'emportes tantes coses.

—*Son regalos para mis tres tesoros.*

—Però que no vindran amb tu quan tornis?

—*Ya sabes que sí.*

—Doncs els dones els regals a la tornada i tot això que t'estalvies.

—*Quiero dárselos allí* —afirma la Marlene, amb un convenciment que em commou—. *Quiero que me vean llegar con los regalos. Quiero que estén contentos cuando alcancen a ver a su mamita bajando del avión con las manos llenas de juguetes y de golosinas.*

—Els teus fills volen que arribis tu, no els regals.

La Marlene atura un moment la seva activitat per la cuina i em mira amb tendresa.

—*¿Sabes una cosa, Dídac? A veces no parece que tengas quince años. Parece que tengas más, muchos más.*

—I això és bo o és dolent? —pregunto, tot i saber la resposta per endavant.

—*Para mí, es excelente. Esta casa, si no fuera por ti...*

—No comencem.

—*Con un padre siempre volando de aquí para allá; con una madre sin horarios, que tanto puede volver a las siete de la tarde como a las cuatro de la madrugada, o no regresar hasta la mañana siguiente, o al cabo de una semana, que ya nos conocemos... Tu hermana Mafalda y yo somos unas afortunadas al tenerte con nosotras. Tú eres el alma de la casa, mi amor.*

—Ja n'hi ha prou.

No m'agrada que em recordin tot el dia que soc molt responsable, que sort que jo sí que faig el que

toca, que soc una joia, que compleixo amb tot i que no faig ensurts, ni dono sorpreses, ni causo disgustos. No m'agrada, perquè ja n'estic fart. Però què he de dir a aquesta dona il·lusionada que està a punt de travessar l'Atlàntic per trobar-se amb uns fills als quals fa quatre anys que no veu? No és el moment de comunicar-li que no sé què donaria per tenir una mare com ella i no la que m'ha tocat, que gairebé no sap que existeixo i que, si se n'adona, només és per estirar-me la llengua perquè li expliqui històries de la Gabriela. «I què, la teva amiga? Ja té pare nou?», em va preguntar fa uns dies, mentre s'estava arreglant per anar a la festa de no sé qui. «Va, rei, que si m'ho expliques guanyaré molta pasta i et podré comprar aquell ordinador que tant t'agrada». Quan em va dir això, la vaig mirar amb disgust i en aquell moment vaig sentir molta llàstima i una mica de fàstic.

Mai vaig pensar, quan la van contractar per sortir en un programa d'aquests que ho expliquen tot de tothom, que arribaria a ser tan cínica, tan maquiavèl·lica, tan perversa, tan cruel. Vaig mirar el programa de televisió els primers dies, però me'n vaig cansar de seguida. No l'aguanto. No n'aguanto el to, ni les maneres, semblen bojós amb tants crits; ni les odioses insinuacions sobre els aspectes més truculents de la vida dels famosos, ni els falsos testimonis que aporten encara més brutícia si és possible a la presumpta informació dels presumptes periodistes, perquè no tots han passat per la universitat, no. Excepte algun que sí, els altres són tertulians trets de concursos o de no sé on. I els que sí que són periodistes, encara pitjor. Perquè penso que tants anys

estudiant a la universitat per acabar ventilant els drapets de tothom fa molt fàstic, la veritat. De vegades els disfressen i els obliguen a cantar o ballar. És patètic. És un programa nefast, horrible, i m'avergonyeix que la mare hi participi amb tanta empena i gosadia. I això no és el pitjor. Fa dos mesos, quan va saber que la Gabriela i jo som amics, se li va il·luminar la cara: «Déu meu! Quina sort que tinc! La filla de la Patrícia Halcón surt amb el meu fill!». Des d'aleshores, no para d'atabalar-me amb preguntes. Ho vol saber tot: que si la mare de la Gabriela ja té un altre pretendent, que si on passarà les vacances i amb qui, que si hi ha rumors que està embarassada, que si sé res sobre si ha rebut una pallissa d'un antic amant, que com i quan celebrarà la seva germana gran els divuit...

—*¿Dídac! ¿Me escuchas?*

La Marlene té un flascó de xarop en una mà i una xeringa a l'altra.

—*Se lo debes dar a Mafalda antes de merendar. Te he marcado en la jeringa hasta dónde debes llenarlo, ¿de acuerdo?*

—És clar.

—*Y guárdalo en el frigorífico.*

—Quants dies més s'ho ha de prendre?

—*Tu mamá me dijo que el miércoles tiene hora de nuevo con el pediatra y puede que entonces le diga que ya está curada del resfriado.*

La Marlene guarda l'ampolleta de xarop a la nevera i, en girar-se, em mira amb cara de dubte. I diu:

—*Aunque no sé yo si el miércoles va a poder llevar a la niña al médico.*

—Per què?

—*Me dijo que el miércoles se iba a Nápoles para cubrir el reportaje de una boda que tiene que salir en el programa del domingo. Me pidió si podía llevarla al médico yo. Cuando le dije que era imposible, que ya estaría en mi país, no sé ni si me escuchó.*

Típic de la mare! La seva feina primer de tot.

—¿Tú sabes si tu papá habrá vuelto ya de Milán?

—Ni idea.

—*Entonces apúntatelo, cariño, que el miércoles Mafalda tiene revisión médica.*

—I qui la portarà si la mare no hi és i el pare ves a saber?

—Tú.

—Jo?

—*Es que si no vas tú, no irá nadie.*

—Marlene, quan tornis de Guatemala, ens trobaràs a tots dos, a la Mafalda i a mi, en una casa d'acollida per a nens abandonats.

—*¿Qué cosas dices!*

—I ens hauràs de venir a buscar.

—*¿Quieres callarte?*

—Un noi de quinze anys no pot portar la seva germana petita al metge.

—*¿Claro que puede! En mi país, los hermanos mayores hacen de mamás y papás de sus hermanos chiquitos y es tan natural. Si no, las mamás de verdad no podrían ir a faenar.*

Desisteixo de fer-li entendre una cosa que per a mi és molt clara però per a ella no. D'aquí a dimecres ja pensaré com m'ho munto per portar la Mafalda al

metge. Potser si ho demano a la tieta Bel, em dona un cop de mà, tot i que la tieta Bel no es parla amb la mare des que surt al programa i, malgrat que són germanes, no en vol saber res. Però tret de la tieta Bel, no hi ha ningú més de la família a la ciutat.

—*Queda la señora Remei, que siempre está a punto para dejar la portería por una urgencia, si se terciá* —em diu la Marlene, llegint-me els pensaments, com sempre—. *Si tan difícil es en este país que un hermano acompañe a su hermana pequeña al médico...*

I jo penso que ja és força xocant que hàgim de recórrer a la portera per tirar endavant en els detalls més quotidians de la nostra vida.

—*No, si cuando yo digo que el dinero no lo es todo en esta vida...* —sentencia la Marlene.

—Ja m'apanyaré, tu no hi pensis més. La Mafalda anirà al metge. O el metge vindrà a la Mafalda —afirmo, intentant pintar-me un somriure al rostre.

No vull que la Marlene se'n vagi de viatge preocupada per una cosa que segur que puc solucionar tot sol d'una manera o d'una altra.

Després d'una abraçada interminable i de dos sons petons a les galtes, la Marlene agafa les maletes, dona un cop d'ull a la casa, sospira profundament i em diu:

—*Cuida de tu hermanita, mi amor. Y cuida de ti mismo, también, ¿de acuerdo? Volveré pronto.*

Però, quan torni, res tornarà a ser igual. La Marlene deixarà de viure a casa nostra. Amb els tres nens, se n'anirà a un pis que ha llogat a la perifèria. El seu horari de feina serà molt més reduït, i estic convençut que trobaré a faltar la seva forta, irresistible i tan necessària

presència a casa. I això que entenc molt bé la seva decisió. Si el seu marit hagués volgut venir, tot seria més fàcil, però l'home diu que, encara que la dona s'emporti els fills, ell ni mort abandonarà el seu país. I també crec que l'entenc. El que no sap la Marlene, i jo, per descomptat, no em veig amb ànims de dir-li, és que la mare ha pensat de fer-la fora i contractar-ne una altra que pugui fer l'horari complet, amb nits incloses, com feia ella fins ara. N'he parlat amb la Gabriela i m'ha dit que no serà difícil col·locar la Marlene quan torni amb la mainada, si és que la mare l'acomia. «Una dona tan bona i tan eficient com la vostra Marlene», em deia la Gabriela l'altre dia, «segur que trobarà feina; nosaltres l'ajudarem». El «nosaltres», referint-se a ella i a mi, em va entrar a l'ànima per la porta gran.

Des del balcó, saludo la Marlene amb la mà i li envio un petó. Proveïda de les seves dues enormes maletes, la seva figura petita em recorda un cargol, que sempre camina amb la casa a sobre.

Fora, l'aire és calent i el sol ataca amb inclemència.

Sumit en una tèbia i indefinida tristesa, tanco el finestral i torno aclaparat al clima suau i més fresc que l'aire condicionat s'encarrega de donar a aquest pis de cinc habitacions, dos estudis, sis banys i les estances adjuntes per al servei. I em pregunto per a què ens serveixen, tantes habitacions, tants banys i tant espai, si la major part del temps només hi som la Marlene, la Mafalda i jo. La Marlene i els seus tres fills cabrien de sobres a casa, però la mare em va deixar molt clar, quan l'hi vaig plantejar, que amb la Mafalda ja hi havia suficients criatures rondant pel pis. «Només ens faltaria

tenir tres marrecs amunt i avall, tres marrecs arribats directament de la selva, au va», va dir.

Si poguéssim triar els nostres pares, jo, a la mare, segur que la deixo per algú altre. Seguríssim, vaja. I al pare, potser també.